

tatvina, skriven konkubinat, umor, dvoboj, davljenje na odru, da stopajo oči po račje iz očiča, rokovnjaško pohajanje z lascivnim petjem, itd. Kar je družega, je vse sama refleksija — —

Ida. Vi ste pesimist, a velite pravo!

Horebsky (kar pribesni v sobo, ne da bi se ozrl na Moltonovo in na Rada, ali ju pozdravil. Vilanovemu kričeče.) Ničemnik! Vi se drznete tako odgovarjati mojemu častnemu povabilu na dvoboj?! Tako odgovarjajo — smrkovci. Zaslužite klofuto!

Vilanov (navidezno mirno.) Gospod Horebsky vpije lahko doma, pri meni ne! Glejte, da se oddaljite tako hitro, kakor ste pribesneli, sicer bi moral svoje roke oskruniti z Vašimi pomadiranimi zalizci.

Horebsky. Kaj? (Zavihti roko, da bi udaril Vilanovega za uho.)

Vilanov (odskoči in hipoma sname nabasan samokres s stene in ga drži pred Horebskega prsi). Od mene! Sicer imam pravico ustreliti.

Ida. Gospod Vilanov! Umirite se, lepo Vas prosim! (Stopi junaško med oba.) Vpričo gospoda intendanta Rada in pesnika Vilanovega slovesno izjavljam, da ste Vi, gospod Horebsky, z današnjim dnem od mene povsem razdedinjeni, a da bo moj glavni dedič gospod Vilanov. (Rado čestita molče Vilanovemu.)

Horebsky (obrne možko hrbet). Vaš stiskani, plesnivi denar, milostna (ironično) gospa teta, je zame — briga deseta. Ha, ha! (Odide.)

(Zavesa pade.)

(Dalje.)

Na sneženih krajih.

V takih nočeh,	biserni sneg:	rade iz prs bi mi	v lastnih je prsih,
ko se na nebu	v takih nočeh	vzele srcé . . .	dasi tesnó,
svetijo zvezde,	moje željé,	Pa ne vedó:	vendar najdražje,
ali na zemlji	kakor začarane,	Vsakemu srcu	vendar ljubó . . .

*

Da sem snežec,	hosta v snegu,	še živeti je mogoče?
jaz nikoli	v mrzli sobi deca joče! . . .	— — — — —
ne zapal bi borne koče!	Ah, povejte:	Da sem snežec,
Ah, pogledajte:	Ali takim	jaz nikoli
Drva v hosti,	bridkim srcem	ne zapal bi borne koče!

*

Bela veja,	Bela veja,	Bog nam daj še
črni vran,	črni vran,	dosti let,
jasno vreme	jasno vreme,	ko tako je
mrzel dan! —	mrzel dan! —	pisan svet!
Mož se pelje	V snegu drsa	Bela veja,
na saneh:	siromak:	gladni vran,
v žepu krone,	v žepu tema,	jasno vreme,
v licih smeh . . .	v licih mrak . . .	mrzel dan . . .

Silvin Sardenko.